

[Elsa-Merete Ross.]

Hvis det er tilfældet, synes jeg, det må være højest utilfredsstillende både for venstres folketingsgruppe og for partiet venstre.

Arbejdet i udvalget fortsatte efter juleferien i håb om, at der skulle vise sig en sidste mulighed for forlig, men det har vist sig ikke at være tilfældet. Et af argumenterne for ikke at tiltræde lovforslaget er, at problemerne i forbindelse med en revision af lejeloven burde løses i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Det fremhævede det ærede medlem hr. Finn Poulsen allerede under første behandling og har flere gange bragt dette frem under udvalgsforhandlingerne.

Når både den højtærede boligminister og regeringspartiernes ordførere har afvist en samtidig behandling af disse to love, skyldes det først og fremmest, at lovforslaget angående lejeloven endnu ikke foreligger. Skulle vi have ventet på dets fremsættelse, ville vi yderligere have udsat tidspunktet for en række byggerifrigivelser, som det fremsatte lovforslag muliggør. Jeg mener, at vi i udvalget faktisk var blevet enige herom — omend med beklagelse fra det ærede medlem hr. Finn Poulsens side — og ved ordførernes og ministerens møde den 6. december indgik dette spørgsmål overhovedet ikke i forhandlingerne. Det dukkede først op igen den 11. december som argument for, at man ikke ville indgå forlig, og det er også medtaget i mindretallets udtalelse i betænkningen. De andre motiveringer i mindretalsudtalelsen for ikke at ville tiltræde lovforslaget skal jeg komme ind på senere.

Ved første behandling sagde venstres ærede ordfører, at venstre med tilfredshed havde noteret sig udgangspunktet for lovforslaget, nemlig den endelige afvikling af byggerestriktionerne. Den tilfredshed kan vi vist alle deltage i. Når det derefter tilføjes, at byggestoppet skal komme hurtigt væk, kan vi vel også være enige. Men når det i mindretallets udtalelse siges, at de gældende begrænsninger med hensyn til igangsætning af boligbyggeri skal afvikles straks, så er det hurtigere, end vi andre tør gå med til.

For det sjællandske område er oppositionen dog klar over, at byggestoppet ikke kan afvikles straks, men må foregå gradvis,

men der ønskes allerede nu fastlagt bestemte perioder for denne afvikling. Hverken den øjeblikkelige afvikling eller en forud fastlagt afvikling for Sjælland kan jeg få til at rime sammen med, at den ærede konservative ordfører under første behandling gav den højtærede minister helt ret i, at der er grænser for den frihed, man kan åbne for, nemlig de grænser, der er sat af vore økonomiske forhold og måske også af den forhåndenværende arbejdskraft.

Ved at frigive byggeriet over en bank vil vi jo netop risikere at komme tilbage til den situation, vi var i før igangsættelsesstoppet blev iværksat, nemlig at der måske nok kan igangsættes mere byggeri end nu, men at der bliver mindre byggeri færdiggjort. Man slås om arbejdskraften med det resultat, at vi får overbeskæftigelse med længelidninger og med forlænget byggetid, og alt, hvad vi får ud af det, bliver, at vi får hele byggeriet op på et endnu højere prisniveau, som ingen kan være tjent med.

Når oppositionen — ligesom vi andre — ønsker igangsættelsesstoppet ophævet så snart som muligt, hvad har den så opnået ved ikke at gå ind for lovforslaget før jul? Jeg kan ikke se andet, end at oppositionen har påtaget sig ansvaret for, at den frigørelse af byggeriet i en række områder, som kunne være kommet i stand fra den 1. januar, nu er blevet udsat et helt kvartal, så der fortsat må bruges de gældende, utilfredsstillende regler, som jo ikke mindst er generende for en rationel byudvikling. Oppositionen har altså opnået lige det modsatte af, hvad den siger den ønsker.

Med hensyn til oppositionens ønske om en forud fastlagt periode for den gradvise afvikling af byggestoppet på Sjælland, vil jeg gerne spørge, om oppositionen, hvis den havde regeringsmagten, ville turde påtage sig at fastlægge ganske bestemte frister og være villig til at overholde dem, lige meget hvad der skete på det økonomiske og arbejdsmæssige område. Det kan jeg ikke tro.

At afvikle så hurtigt som muligt er regeringens agt. Men at give helt fri og så senere måske måtte slå bremserne i igen, tjener ikke de planlægnings synspunkter, som jeg er enig i at der må tages så meget hensyn til som overhovedet muligt. Forudsætningen for en ny frigøvelsesplan for byggeriet er, at der indføres andre former for bremser